

Quines Llengües per Europa?

written by Joan-Pere Le Bihan | 10 de gener de 2022

Ja coneixem, per sobrada experiència, les raons que duen la presidenta de la Comissió Europea a expressar-se gairebé sempre en anglès davant dels mitjans de comunicació. La classe política europea ha estat bilingüitzada durant els darrers decennis en particular mentre el Regne Unit (o desunit) n'era un dels estats-membres.

A banda dels interessos econòmics més o menys comuns, la Unió Europea se suposa que defensa la o les identitats del nostre continent. Per aquest motiu, entre altres, trobem curiosos que la llengua que es fa servir com a més oficial que les altres encara sigui l'anglès que, a més, va abandonar el club de manera diguem-ne poc elegant (no creiem que el fet que la llengua del Sr. Johnson sigui oficial a Malta sigui gaire rellevant).

També sabem que el Ministeri francès d'Indústria (malgrat l'anomenada Llei Toubon que ho prohibeix) fa servir la llengua de Shakespeare als dossiers interns. Això ens podria fer pensar que malgrat les proclames sobre la identitat europea, sobre el seu concepte de Drets Humans, la pràctica soterrada va per altres camins més pragmàtics i, qui sap?, potser els mateixos que duen a un 40% de professors catalans de secundària de Catalunya a expressar-se en la "llengua del imperio" .

A quina civilització europea volem que s'integrin els nous nadius si els màxims representants de la nostra civilització s'expressen en la llengua de l'únic estat que se'n va anar de la manera més barroera possible posant en causa, a posteriori, els acords als quals s'havia arribat a propòsit d'Irlanda (de la qual mai no s'empra la llengua pròpia encara que s'acabi de reconèixer)?

Actuant així, la Comissió transmet al món el missatge següent:

encara som arrengrerats amb el món anglosaxó, no tenim personalitats pròpies, parlem la llengua de Boris Johnson i Donald Trump i, en conseqüència, és probable que la resta del planeta ens hi assimili.

El nostre continent és multilingüe per sort! Semblaria lògic que els nostres dirigents i diputats deixessin palesa aquesta riquesa expressant-se cadascú en la seva llengua pròpia.(els subtítols avui en dia es posen amb gran facilitat). La presidenta actual en alemany, els comissaris cadascú amb la seva llengua (es podria fer una excepció pel Sr. Borrell, que no es mereix fer-la servir), així com els eurodiputats: que puguin parlar en català el president Puigdemont i els seus col·legues.

Hi ha moltes raons per això, en subratllarem dues:

- D'ençà de la presidència del Sr. Trump sabem que ja no podem comptar gaire amb els Estats Units d'Amèrica.
- En conseqüència, hem d'interactuar amb la resta del planeta a partir dels nostres valors representats en primer lloc per l'ús de les nostres llengües.

El contrari ens assimilarà, ho vulguem o no, al món anglosaxó. De retruc dificultarà les relacions que vulguem tenir amb els altres continents que, en part, ens veuen com a apèndix de la civilització de Wall Street.

Pel que fa a la comunicació per damunt de les fronteres internes de la Unió, sembla que descuidem fàcilment que tenim llengües interestatals: el català és ensenyat a quatre estats. Recordem que l'article 75 de la Constitució francesa diu que "és patrimoni de la República", l'eusquera en dos, l'occità en tres, l'alsacià i el fràncic de Lorena i Suïssa són llengües germàniques. A més, sabem per experiència que un xic de pràctica facilita la intercomprensió entre les llengües llatines.

Si volem que Europa sigui símbol de tolerància, de drets humans, de drets dels pobles, posem endavant la nostra riquesa lingüística, no sucumbim a l'aparent facilitat de fer servir les llengües dels etnicides.

La geopolítica ens ho exigeix, la nostra supervivència com a continent de cultura, també.